

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10369** по описа за **2023** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. И. И. чрез процесуалния му представител адв. И. Б. - САК, срещу решение № 2867 от 16.06.2023 г. постановено по НАХД № 5041/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9 състав. С обжалваното решение е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-4332-008500/11.05.2022г.** издадено Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на жалбоподателя са наложени: 1) административно наказание парична „глоба“ в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП и 2) административно наказание парична „глоба“ в размер на 10.00 лева за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП вр. чл. 183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на атакуваното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, като при наличие на условията за определяне на срок за даване на кръвна проба от 120 минути съобразно Наредба № 1 от 19.07.2017г., в талона за медицинско изследване е посочено, че следва да се яви в

УМБАЛ „Св. А.“ до 45 минути. Относно доводите си за отмяна на обжалваното НП, касаторът препраща към въззивната си жалба, която съдържа оплаквания относно съдържанието на АУАН, в което според същия е невъзможно към момента на съставянето му да е изпълнен и вписания в него отказ от даване на кръвна проба. Като самостоятелно основание за отмяна твърди липса на яснота във вмененото му нарушение, доколкото разпоредбата на чл.174 съдържа алтернативни предложения на два различни състава като посочването и на двете създава неяснота, респективно препятства правото му на защита.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., която поддържа касационната жалба и моли са присъждани на адвокатското възнаграждение на основание чл.38а от Закона за адвокатурата.

Ответникът – Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд правилно е установил фактите по делото, които не следва да бъдат преповтаряне в случая.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, въззивният съд е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, обуславящи отмяна на НП, като АУАН и НП изхождат от компетентни длъжностни лица.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно, макар и не по всички изложени в него съображения.

На първо място настоящата инстанция намира за основателни възраженията на касатора относно съжденията на съда, че разпоредбата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП „съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване с техническо средство дрегер, без значение дали жалбоподателят желае да даде кръвна проба за установяването на алкохол в кръвта му чрез химическо изследване.“

Подобно разбиране не кореспондира на смисъла на закона. Надлежният начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата, концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или

техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на проверка с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата). Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с техническо средство, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде проверено за наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества), а не за изборът му на метод на изследване. Именно защото е изпълнена целта на закона и лицето е било тествано съдът намира, че ако същото е отказало тестване с техническо средство, но е извършено медицинско или лабораторно изследване, няма да е нарушено задължението визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В този случай ако само е съставен АУАН производството следва да бъде прекратено, а ако е издадено НП същото отменено. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за медицинско изследване. Ето защо вписването и на двете обстоятелства в АУАН не може да се счете за такова обстоятелство, което съществено да е нарушило правото на защита на санкционираното лице, доколкото именно това е пълният състав на вмененото му нарушение. Действително на този етап актосъставителят е в невъзможност да знае, че лицето няма да изпълни предписанието, но макар и преждевременно предявяването на точния и пълен състав на нарушението не може да се счете за толкова съществен порок, още повече, че санкционираното лице е изпълнило състава на нарушението. На следващо място, в конкретния случай, не може да се счете за толкова съществен порок и определянето на по-кратък срок за явяване в съответното медицинско заведение, доколкото жалбоподателят не просто не е спазил същия, а въобще не се е явил. Не всяко нарушение на правило на Наредбата води до елиминиране на резултатите от проведената проверка, а само ако нарушението е дотолкова драстично, че злепоставя достоверността на изследването с техническото средство или медицинското и/или лабораторно изследване на пробите (в този смисъл Решение № 6 от 6.02.2018 г. на ВКС по н. д. № 1098/2017 г., I н. о., НК), т.е. ако се оспорват резултатите или въобще бъде отказано извършването на изследване поради просрочие на определеното от органа време, каквато хипотеза в случая не е налице. Очевидно, че е ирелевантно какво е определеното време след като деецът въобще не се е явил за проба.

Последно, ирелевантно за спора по същество е обстоятелството дали водачът действително е бил употребил алкохол, доколкото както бе посочено нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП санкционира самият отказ за установяване на това обстоятелство. Независимо от изложените в тази насока мотиви от районния съд (а именно, че лицето

действително е употребило алкохол), настоящата инстанция не установява при анализа на доказателствения материал досежно установяването на отказа за изследване, който е съществения предмет на делото, съдът да е проявил предубеденост като е дал необосновано приоритет на едни доказателства пред други, игнорирал е или превратно е тълкувал такива.

По тези съображения решението на районния съд следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, но такива в настоящето производство не са претендирани и съдът не присъжда.

Водим от горното, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2867 от 16.06.2023 г. постановено по НАХД № 5041/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: